

NEBİ'Yİ ÇOKTAN HAYATIN DIŞINA IŞINLADIK!

-Sevgili hocam, dergimiz Kitap ve Hikmet'in beşinci sayısı Nebî'nin Örneklîği teması ile çıkıyor. Bu konuda örneğine az rastlanan Üç Muhammed isimli eserin müellifisiniz, bu yüzden görüşleriniz bizim için çok değerli. Günümüzde İslâm dünyasında Nebî'nin örneklîği nasıl algılanıyor?

Hiç de iyi algılanmıyor! Hiç de iç açıcı değil! Bir defa Nebî'nin örneklîğinin anlaşıldığı konusunda ciddi tereddütlerim var. Yani İslâm dünyası dediğimiz bir dünya var mı, yok mu o ayrı mesele. O bahse hiç girmiyorum. Sevgili Nebî'nin sevgili Rasûl'ün örneklîğini algılama konusunda İslâm dünyasının ciddi sıkıntıları var. İslâm dünyasında hiç de küçümsememeyecek bir grup, Nebî'yi çoktan hayatın dışına ışınlamış durumda. Yani resmen, alfa, beta, gama, mor ötesi, kızıl ötesi hangi ışına uygunsam, bir ışına dönüştürmüş durumdalar.

-Yani bir süper kahraman?

Hakikaten bir "Superman"e dönüşmüş durumda. Bu anlamda bir kısmı ışınlanmış, bir kısmı da termo-dinamiğin konusuna dönüştürmüş ve buharlaştırmış. Yani ışınlayanın da buharlaştıranın da problemi aynı, çünkü o zaman yeryüzünde gezen bir Nebî görmüyorsunuz. Yeryüzünde gezen bir Rasul yok artık. Yeryüzünde gezen bir Rasul yoksa örnek yok, zira örnek alacak olanlar insanlar. Örnek almanın çok temel bir mantıkî kuralı vardır. İnsanlar kendi düzlemlerinde olanı örnek alırlar. Yani örnek alanla örnek alınacak olan arasında bir mahiyet farkı olmamalı. Bu, düz mantığın şartı olan bir kuraldır. Peki ne demek istedim? İnsan meleği örnek alamaz, bunu demek istedim. İnsan Allah'ı da örnek alamaz. İnsanın Allah'ı örnek alabilmesi için Allah olması lazım -haşa-. Onun için Allah'ımızın 'beni örnek alın' diye bir emri yok Kur'an'da.

- Bana uyun değil, Allah'a ve Rasulü'ne uyun diyor.

Aynen öyle, "Beni seviyorsanız onu izleyin" diyor. Yani "قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ" "De ki: Eğer Allah'ı seviyorsanız..." bakınız arkasından belâgat açısından cümle şöyle

gelmesi lazım: "Eğer Allah'ı seviyorsanız, Allah için şunu yapın.." ama öyle gelmiyor, değişiyor. İki tane özne var, özenin biri bitiyor, özne değişiyor, Allah'tan peygambere kayıyor: "فَاتَّبِعُونِي" ".. Beni izleyin." diyor. Niye? Çünkü Allah izlenmez, izlenebilmesi için izlenenin izi olması lazım, izi olması için yerde yürümesi lazım, yerde yürümesi için ayakları olması lazım, insan yerde yürür. Aynı düzlemde olmamız lazım. Onun için tüm müşrik kavimler, inkârcı kavimler, helak edilmiş kavimlerin ortak bir özelliği vardır; melek peygamber istemeleri. Nuh kavmi, Lut kavmi, Ad kavmi, Semud kavmi ve müşrikler, hepsi, daha burada anamadıklarım ortak olarak; "melek gönderilmeli değil miydi" demişlerdir. İnsan peygambere itiraz etmişlerdir.

-Hatta A'râf Suresi'nin baş tarafında sayılan o bütün kavimlere elçi geldiğinde onlara şöyle diyorlar: "Size bir insanın elçi gönderilmesine mi şaşıyorsunuz?". Tek tek hepsine aynı cevap veriliyor.

Bir cevap daha veriliyor: "Eğer yeryüzünde salına salına gezinenler melekler olsaydı, onlara peygamber olarak bir melek gönderirdik."² Yani sizin düzleminizden gönderirdik. Niye? Örnek olmak için. Örnek böyle bir şeydir. Onun için İslâm dünyasının, peygamberi örnek almakla ilgili ciddi bir sorunu var. Bu sorun eylemsel bir sorun değil, amelî bir sorun değil; bu sorun zihinsel bir sorun,

algı sorunu, benim orijinal ifadesiyle "tasavvur sorunu" dediğim sorun. Bu sorun tasavvur sorunudur. Zira İslâm toplumlari çoktandır peygamberleriyle aynı düzlemde olmayı reddettiler. Bunu, sözüm ona, yüceltmek için yaptılar. Fakat aslında yüceltmediler, peygamberliği hayattan dışladılar. Yani peygamberin misyonunu kattettiler. Bu, manevî bir cinayettir.

-Yani Müslümanlar da peygamberi öldürdüler diyebilir miyiz bu durumda?

Yahudiler peygamberleri öldürdüler, Müslümanlar da peygamberliği öldürmüş oldular. Yani bir peygamberin bedenine yönelik bir tehdit onun bedeniyle sınırlı bir tehdittir, onun bedenini ortadan kaldırırsınız zararı sadece bedeniyle sınırlıdır, ama bir peygamberin misyonuna yönelik tehdit, bedene yönelik tehditten çok daha büyük zarar verir. Zira peygamberi peygamber eden bedeni değil, misyonudur.

-Hocam, kıymetli eserlerinizden biri de Yahudileşme Temayülü. Üç Muhammed kitabınızda da Hristiyanlaşma Temayülü diye bir bölüm var. Bu durum tam da konumuzla ilgili olması bakımından önemli; Müslümanların Nebi aleyhisselâm'ı aşırı yüceltmesi ile İsa aleyhisselâm'ın Hristiyanlar tarafından aşırı yüceltilmesi arasında ne gibi ortak yönler görüyorsunuz. Ve bu bağlamda Hristiyanlaşma temayülü bugün İslâm dünyası için ne gibi bir tehdit oluşturuyor?

Şunu söyleyeyim; kendilerini İsa'ya nispet edenler arasında, İsa'yı çarmıha gerdiğini düşünenler, İsa'yı taşıyanlar, İsa'nın annesine iftira edenler de dahil, bunların hepsinden daha fazla zararı İsa'nın inancını yoldan çıkaran Pavlus vermiştir. Pavlus'un problemi nedir? Pavlus, yerde yürüyen insanoğlu İsa'yı, Tanrı'nın bir parçası haline dönüştürdü. Baba-oğul-ruhu'l kudüs üçlemesi içerisinde Teslis, tam olarak Pavlus'tan yüz elli yıl sonra Tertilyanus tarafından teleffuz edilmişse de baba-oğul zihniyeti Pavlus tarafından kuruldu. Çünkü Pavlus'un zihni Helen zihniydi. Pavlus'un zihnini inşa eden Helen kültürünün dominant ögesi ise batinî bir kültür olmasıydı. Helen kültürünün içinde Eflatunculuk var, yoldan sapmış bir biçimde.

-Batinî kültür ifadesini biraz açabilir misiniz?

Batinî şudur: hakîkatin herkes tarafından anlaşılabilir olmadığını, hakîkati anlamak için mutlaka aracı gerektiğini, hakîkati anlamak için mutlaka inisiye olmak, yani

akredite olmak, yani bir şeye, bir yere üye olmak, bir yere bağlanmak gerektiğini söyleyen sistem batinîliktir. Gnostisizm denir buna. Bir; hakîkatin açık olmadığını, gizli olduğunu söylüyor. Hakîkatin herkese söylenemeyeceğini söylüyor. Kur'an ne söylüyor: 'Hakîkat mubîndir' diyor. Kendi adını da Mubîn koyuyor, Kitabun Mubîn. Yani Kur'an'la batinîlik zıt zıttır. İkincisi; Batinîlik yani Gnostisizm ne diyor? Hakîkati öğrenmek için hakîkatle kendi arana mutlaka bir bağ koymalısın, aracı koymalısın diyor, aracı olmadan olmaz diyor, aracısız öğrenemezsin diyor. Kur'an ne diyor? "إِنَّا كُنَّا نَعْبُدُ وَإِنَّا كُنَّا نَسْتَعِينُ" sana aracısız kulluk ederiz" diyor. İhlas budur zaten. İhlas aracısız kulluktur. Şirk, aracı koymaktır. Yani batinîlik ne diyor; akredite olman lazım, yani inisiye olman, yani örgüte üye olman lazım, bu karmaşık süreçlerden geçeceksin örgüte üye olacaksın. Üye olmakla da bitmiyor, üçüncü şart, üye olduktan sonra o karmaşık süreçlerde yol kat edeceksin. Birileri senin yol kat ettiğine de onay verecekler. Onay verenler de ruhban sınıfı olmuş olacak, yani aracılar olmuş olacak. Dolayısı ile senin hakîkate ulaşman için birilerinin icâzeti şart diyor. Kur'an ne diyor?: İnsanoğlunun hakîkate ulaşması için birilerinin icâzeti şart değil, bu peygamber olsa dahi. Yani bir insanın mü'min olabilmesi için peygamberden icâzet alması gerekmiyor. Nite-kim bizler, hiçbirimiz de hiç kimseden icâzet almadık, kelime-i şehadet getirdik ve 'ben kayıtsız şartsız Allah'a teslim oldum' dedik ve bu sözümüz üzere bir hayat yaşamaya gayret ediyoruz. Kendimizi kurtulmuş da saymıyoruz. Ta ki ölünce anlaşılacak. Kurtulmak için çabalıyoruz. Ama işte orada, dördüncü hususta batinîlikte, oraya inisiye oldular mı, icâzet aldılar mı, kendilerini kurtulmuş sayarlar, kendilerini kurtulmuş saymakla bitse iş gene iyi; kendilerinden olmayana da batmış sayarlar. İşte batinîlik bu.

Gelelim yeniden Hristiyanlığa, Pavlus'un yaptığı buydu. Pavlus insanoğlu İsa'yı öldürdü. Yani İsevi İslâm'ın katilidir Pavlus. Yerine, ışınlanmış, insanlıktan çıkarılmış, örnek alınamaz Tanrı koydu. Yani peygamber değil, peygamberlik boş kaldı, münhal kaldı, münhal kalan peygamberlik makamına da kendi oturdu zaten. O yüzden peygamberi kilise atar Hristiyanlıkta. Bunu biz hala algılamakta zorlanıyoruz. Onun için biz İsa'dan bahsettiğimizde biz peygamberden bahsediyoruz ama bir Hristiyan 'Jesus' dediği zaman, bir peygamberden bahsetmez. Biz hala bunu anlamıyoruz. Onun için Yahudilerin arasında "God" dili kullanırlar, kendi aralarında ise "Jesus" dili kullanırlar. İki tane de dilleri vardır işi bilenlerin.

Dolayısıyla dönelim İslâm'a... Peki İslâm'da ne oldu? İşte "İslâm'ın Pavlus'ları" dediğimiz zümreler türedi. Ne yaptılar? Sevgili Rasûlü örnek olmaktan çıkardılar, insan olmaktan çıkardılar, Pavlus'un Hristiyanlıkta yaptığını onlar da İslâm'da yaptılar. Peki ne oldu sonuçta, geldiğimiz nokta itibarıyla? Nur-u Muhammedî isminde

Pavlus'un Hristiyanlıkta yaptığını onlar da İslâm'da yaptılar

bir tez, "uydurdular" demiyorum, uydurmadılar. Bu ithal bir tezdur. Tamamen aynısıyla, benzeriyle demiyorum, aynısıyla Zerdüştlükte vardır. Esmâ-i Hüsnâ'nın ilgili bölümünde kaynaklarıyla yazdım, aynen tercüme ettim. Bu, Zerdüştlük'ten Gnostisizm'e geçmiştir, yani bâtinîliğe geçmiştir. Oradan da maalesef, işte Hristiyanlık'a geçmiştir. Pavlus'un kendisi, adıyla sanıyla gnostiktir, bâtinîdir. Yani kendisini Hristiyan ilan etmeden önce bu adam bâtinîydi. Helen kültürüyle yetişmişti, gnostikti. Getirdi Gnostisizm'i Hristiyanlık olarak yeniden inşa etti, yeniden kurguladı. Sonra ne oldu? Büyük kopuş! Büyük kopuştan neyi kastediyorum? Kur'ân'dan kopuşu kastediyorum. O büyük kopuş yüzyıllarında ki ikinci yüzyılda başlıyor büyük kopuş, üç yüz yıl sürüyor o büyük kopuş yüz yıllarında ne yapıldı? Getirildi, anlı şanlı adamlar, isim vermiyorum ki bazıları nasipsiz kalmasın, çünkü isme bakıyor hemen sırtını dönüyor, hakikatten nasipsiz kalmasınlar diye sırf onlara acıdığım için isim vermiyorum, bu anlı şanlı adamlar, adamı düşünün elli yaşına kadar Hristiyan ilâhiyatçısı, bu isim bugün, anlı şanlı, kocaman, kendisini bir mezhep olarak lanse eden kitlenin akide kurucusu olarak tanınıyor. Ben bir şey demiyorum, bu adam Müslüman olmuştur, doğrudur. Ama Hristiyan ilâhiyatçısı elli yaşında Müslüman olursa ne olur? Tüm kültürünü alır sana getirir. Bizim bu konuda uyanık olmamız gerekmiyor mu? Yani tıpkı Ka'bul Ahbâr konusunda uyanık olmamız bize nasıl ağır bedeller ödettiyse, bu konuda da çok ağır bedeller ödedik. İşte bu noktada Nur-u Muhammedî tezi alındı, aynen getirildi. Önce Şia bunu aldı, alladı, pulladı, Hz. Ali üzerinden Nur-u Ali'ye dönüştürdü. Onlardan da Sünnîler aldılar, onlar da Nur-u Muhammedî'ye dönüştüler, acayip bir manzara çıktı ortaya; ışınlanmış bir peygamber! Ondan sonra tututabilirsen insanları. İnsanlar peygamber

yarıştırmaya koyuldular. Peygambere salât, peygambere destektir. Peygambere destek vermek emek işidir. Peki kim emekten kaçar? Rantçıl! Dinin rantçıları türedi. Siz mafyayı sadece esrar dünyasında, eroin dünyasında, kara para dünyasında aramayın, bir de din dünyasının mafyası var. Din mafyası daha beter bir mafyadır. Esrar içenleri, AMATEM'e

götürüyorsunuz, tedavi ettiriyorsunuz ama bunun AMATEM'i de yok. Dolayısıyla bu mafya Allah diyerek aldatıyor. "وَلَا يَغُرُّكُمْ بِاللَّهِ الْغُرُورُ"⁴ "Aldatıcı sizi aman ha Allah ile aldatmasın" diye Kur'ân uyarırken, bu Allah ile aldatıyor. Bu anlamda öyle bir peygamber tasavvuru yerleşti. Alın, yalan hadisler giriyor. Yani orada ayet duruyor, orada Kur'ân iki kere gözümüzün içine baka baka "De ki; ben de sizim gibi bir insanım, beşerim" demiyor mu? Ama öbür tarafta adam çıkıyor; 'Yok' diyor, 'Yok, o bizim gibi değil, o beşer değil, o insan değil'. İş nereye geldi? Muhammed Mustafa eşittir Allah noktasına. Haşa binlerce kez haşa! Bakın sapıklık nereye gelmiş. Bir tanesi de çıkıyor; 'Ehad'la Ahmed arasında bir harf vardır' diyor. Bunlar yeni şeyler değil, bunlar maalesef bu ümmetin bin iki yüz, bin üç yüz yıldan beri boğuştuğu illetler, bunlar virüsler. İmana girmiş virüsler.

-Hocam tam da bu arada şunu sorabilir miyim; bin iki

yüz, bin üç yüz yıl dediniz, İslâm açısından bu böyle. Daha öncesinde de anlattığınız gibi Pavlus vesilesiyle Hristiyanlıkta... O halde insanlık tarihine bir nevi yoldan çıkmanın tarihi de diyebilir miyiz? Yani insanlığın böyle bir hastalığı mı var? Neden insanlar buna yöneliyorlar, bunda bir fayda mı var? Nedir bu fayda? Çıkar nedir?

Güzell.. Sorunuza cevap vereyim, aslında Kur'ân cevap versin; 'İnsanların çoğu akletmezler', 'İnsanların çoğu şükretmezler', 'İnsanların çoğu iman hakkını vermezler'. Kur'ân bu üç manada 'insanların çoğu'nu olumsuz anlamda kullanıyor. Niye? Zira insanların çoğu emeği sevmezler, emek vermezler. Hakiki iman, emek gerektirir. Sahte iman ise emek gerektirmez. İşte tıpkı Levis'in hakikisi ile sahtesi gibi. Hakikisi 300 lira sahtesi 30 lira değil mi? Nike'in hakikisi 500 liraysa sahtesi 50 lira. Yani sahte olduğunu bile bile niye alır? Çünkü az emek veriyor, az para veriyor, az ücret ödüyor. İşte din de böyledir, dinin de çakması vardır. Dinin çakmasına "uydurulmuş din" diyoruz. Hakikisine ise "indirilmiş din" diyoruz. Bu insanlık tarihi boyunca böyle. Buradan şu hükme varalım; tüm peygamberler aslında hiçbir yeni din getirmediler, tüm peygamberler İslâm'ın peygamberidir, Kur'ân'a göre. Tüm peygamberler tahrife karşı savaştılar. Tüm peygamberler mücedditler yani yenileyiciler ve muharriflere karşı savaş vermişlerdir. Hazreti Muhammed Aleyhisselam da Hazreti İbrahim'in muharrifleriyle savaştı. Müşrikler Hazreti İbrahim'in tahrifçileridir.

-Hocam biliyorsunuz bir süredir ülkemizde "kutlu doğum haftası" kutlanıyor. İsminden de anlaşıldığı gibi olay

tamamen Nebi'nin doğumuna, yani dünyaya gelişine çevrilmiş durumda. Dikkatler oraya yöneltiliyor. Bunu nasıl anlıyorsunuz? İslâm tarihinde "risaletin doğumu"-na yönelik bir kutlama ya da yönelme oldu mu? Var mı?

Esasen şu noktayı öncelikle yanlış anlaşılmalara mahal vermemek için vurgularım: Her vesile ile iyi şeylerin öğretilmesi güzel bir şey, kutlu doğum vesilesi ile eğer Allah Rasûl'ünün hayatı anlatılacak, öğretilecekse buna kimsenin bir itirazı olamaz. Gelelim sorunuzun mahiyetine; bir kere burada problem biraz önce dile getirdiğimiz problemin bir devamı. Esasen peygamberimizi bizim için değerli kılan şey Abdullah oğlu Muhammed olması değil ki. Eğer o Kur'ân ile şereflenmiş olmasaydı, Kur'ân ile Rasûl olmasaydı kim bilirdi? Muhtemelen hiç kimsenin haberi olmayacaktı. Sadece bölgede yaşayan milyonlarca insandan birisi olarak ölüp gidecekti. Peki onu bizim için anlamlı ve değerli kılan nedir? Abdullah oğlu Muhammed olması değil ki, Allah'ın Rasûlü olması. Nitekim Abdullah oğlu Muhammed olmasından dolayı üstlendiği bir misyon yok. Zaten onun içindir ki, Şûrâ Suresinin 52. Ayetinde '**sen bundan önce kitap nedir, iman nedir**' bilmezden deniliyor. Yani aslında peygamberimizin kitap nedir iman nedir bilmez bir durumunu kutlu-

or millet. Çok komik değil mi? Hatta Kur'ân bir başka yerde "وَوَجَدَكَ ضَالًّا فَهَدَىٰ" yani '**seni "daal" olarak, yani sapmış olarak, bulup da hidayete erdirdi mi Allah'**

diyor; Duhâ suresindeki ayetten bahsediyoruz. Allah aşkına şimdi millet ne yaptığının farkında mı? Dolayısı ile eğer kutlanacaksa, peygamberimizin doğumu annesinden doğduğu gün değildir. Peygamberimiz ilk vahyi aldığı gün doğdu. Bir Müslüman için peygamberimizin doğumu odur. Muhammed Rasulullah'tır alemlere rahmet olan, Abdullah oğlu Muhammed değildir. Abdullah oğlu Muhammed, annesinin Muhammed'idir. Ama Rasulullah olan Muhammed insanlığın rahmetidir. Şimdi bu ikisini aynı kefeye koymak bir yana dursun, siz ikincisinin üstünü örtmek için birincisini yorgan olarak kullanacaksınız ve getireceksiniz siz 'kitap nedir iman nedir bilmez' denilen bir dönemi insanlığa bir başlangıç noktası olarak koyacaksınız. Aslında bu bir kopuştur. İşte büyük kopuşun bir kısmı da budur. Yani Kur'ân'ın peygamber tasavvurundan kopup bir başka peygamber tasavvuruna bağlanıyoruz biz. Hani Üç Muhammed'de geçen, Kur'ân'ın Muhammed'i değil bu, bu başka bir şey. İşte burada doğrudan bir kopuşla karşı karşıyayız,

bu kopuş bizi Allah Rasûlü'nün hakiki misyonundan mahrum bıraktı. Bu kopuş yüzündendir ki hala sadede gelemedik. Bu kopuş yüzündendir ki bakınız hala örneğimizi konuşamıyoruz. Her şeyi konuşuyoruz ama örneği konuşamıyoruz.

-Hocam Kur'an'da Nebimizi örnek gösteren ve onun örnek oluşuna vurgu yapan ayetler varken, insan üstü özellikleri bir nebîye nasıl yakıştırıyorlar, insan üstü özellikli bir nebî algısına hala nasıl devam edebiliyorlar?

Efendim, aslında bu bir şark kurnazlığı. Bu adı konmamış bir şark kurnazlığı. Şark kurnazlığı nasıl bir şey biliyor musunuz? Şöyle bir şey, Anadolu'ya gidin görürsünüz; adam kaçak ev yapar, ev bittikten sonra çatısına bayrak asar. Bu çok adi bir şark kurnazlığıdır. Çok ilginçtir, adam haram helal demeden, karar katar kazanır, ondan sonra bir hacca gider, hacdan dönüşte de bir alâyı valâ ile karşılaşır. Kendisini Allah'ın çamaşır makinesinde yıkamış gibi satar. Adam, üç yüz altmış beş gün elinden gelen tüm haltı yer, karıştırır, üç yüz atmış beşinci gün; Kadir gecesini zannettiği gün de, yatsı namazını da kılmaz, terâvihe gider. Anlatabiliyor muyum? Bunlar şark kurnazlığı. Aslında aynı silsilenin içine koyacağınız bir şey bu. Peygamber tasavvurunda bunu da onun yanına koyun. Ne oluyor; peygamberi örnek almak mükellefiyet yüklüyor insanın üzerine. Nedir? Örnek almak üretme-ktir, çağa taşımaktır. Peygamberle çağdaş olmak mümkün mü? Çok mümkün, gayet mümkün, hatta harikal! Arkadaş olmak! Eğer peygamberi örnek almak çağa taşımak değilse, bizim suçumuz neydi ki miladî 20. yüzyılda yaratıldık? Yani Allah'a dönüp, ya Rabbi benim suçum neydi, miladî 7. yüzyılda neden yaratmadın beni de elim eline deşsin, gözüm gözüne deşsin, sözüm kulağına deşsin, sözü kulağıma deşsin, gözü gönlüme deşsin, istemez miydim ben, sevgili Peygamberimin, canımdan aziz olanın, istemez miydim ben, hangi mü'min istemez ki ben istemeyim? Ama ne fark eder ki; gözü gözüne deşen Ebu Cehil cehennem oldu. Amcası adam olamadı, amcası olsan ne fark eder ki? Peygamberin oğlu olsan ne fark eder ki, alın Nuh'un oğlunu. Babası olsan ne fark eder ki, alın İbrahim'in babasını. Eşi olsan ne fark eder ki, alın Lut'un eşini. Dolayısıyla bütün bunlar mesajdır aslında. O zaman çağdaş olabilir miyiz? Elbette olabiliriz. Nesiyle? Misyonuyla. Misyonu taşınır mı? Gayet taşınır. Taşınmaz olsaydı Kur'an teklif-i mâlâ yutak yapıyor olurdu, yani güç yetirilemeyen bir şeyi emrediyor olurdu ki Allah bundan münezzehtir –haşa-. Onun için; madem örnek gösteriyor, örnek alabiliriz, bu

çağa taşıyabiliriz.

Yahu, açıyorsun kitapları, bugün anlatılan bir peygamber portresi var ki... Şimdi şu kanallara bir bakın! Kanallarda anlı şanlı, aldıkları maaşlar dudak uçuklatan bir televizyon allameleri dizgesi var. Bunlara inanın o bir çuval para, din adına masal anlatsın, efsane anlatsın diye veriliyor. Zaten hakikat anlatsa bırak para vermeyi, üste para versen anlatırmazlar. Yani çıkarmazlar oraya. Uyu uyu yat, yat yat uyu! Aslında bir tür narkoz, toplu uyutma seansları, kitlesel uyutma seanslarıdır bunlar. Peki anlattıkları peygamber ne? Dinliyorsunuz, çok ilginç! Nerede yazıyor bu? Nerede yazacak uydurmaların içinde yazıyor. Bazıları hiçbir yerde yazmıyor. Biraz daha geriye gidiyorsun, işte 16. yüzyılda, Vesiletun Necât isimli şiiri yazan Süleyman Çelebi! Allah rahmet etsin, Allah taksirâtını affetsin! O adam bir şiir yazmış, oturmuş şiir yazmış canım, hadis yazmamış ya, kitap yazmamış ya, Kur'an yazmamış ya! Şiir yazmış nihayetinde. Sen o şiiri, hadi mevlid diye besteledin, tamam! Peki o adamın peygamber tasavvurunu ne oluşturdu, kaynağı ne acaba? Ben o kaynaklara hala ulaşamadım. Yani, "İndiler gökten melekler saf saf, Kâbe gibi kıldılar evi tavaf" şimdi bunu peygamberimizin annesi Amine söylemiş oluyor. Bakıyorum sahil kaynaklarda yok, zayıf kaynaklarda yok, uydurma kaynaklarda yok. Nerden buldun yahu, nerden buldun da yazdın?

Osmanlı toplumunun peygamber tasavvurunu oluşturan iki kitap, bir de ilmihal var. Ahmediye, Muhammediye, bunlar iki kardeştir, Ahmed Bican, Mehmed Bican diye. Çok ilginçtir; Osmanlı tarihi boyunca yönettiği gayrimüslim halkların, bir tanesinin bile diline Kur'an'ı tercüme etmemiştir de bu Ahmediyye'yi Macarcaya tercüme etmiştir. Yani şu zihniyete bakar mısınız? Yanına bir de ilmihal koyuyoruz: Mızraklı İlmihal. Yazarı kim? Bilmiyoruz, meçhul. Mızraklı İlmihal ama tam İslâm'ı mızraklayan bir ilmihal. Ve bugün birileri çıkıp Kur'an okumayın ilmihal okuyun diyorsa, orada dur arkadaş! Buradan peygamberi örnek alacak ne bir nesil çıkar, ne bir zihniyet çıkar, ne bir algı çıkar. Burada peygamberin sırtından rüşvet verecek bir sahtekarlık çıkar. O rüşvet de nedir? O rüşvetin adı da salavat konmuştur. Şu anda salavat kültürü peygambere verilen dini rüşvettir, başka hiçbir şey değildir. Ve Kur'an'ın Ahzâb Suresinin 56. ayetinde emrettiği salatla da alakası yoktur. Orada destek emredilmektedir. Zaten Allah'ın yaptığı bir işe, meleklerin yaptığı bir işe biz de çağırılmaktayız. Yani Allah ve melekler bir iş yapıyorlar, ona bizim de ortak olmamız is-

teniyor, o işi bizim de yapmamız isteniyor. Salat ederlermiş Allah ve melekleri, bizim de salat etmemiz isteniyor. Selamda ayrılıyorz çünkü, selamda Allah ve melekleri yok. Bizden isteniyor, sadece insandan. O zaman bir iş yapacağız ki o Allah'ın ve meleklerin de yaptığı bir iş olacak. Ne olacak? "Allahumme salli ala seyyidina Muhammed" mi diyor Allah? Komik oldu değil mi? Bizim kendi dinimize ettiğimiz zulmü gerçekten gavur etmez. Maalesef bu durumdayız.

-Hocam, günümüzde bir kısım Müslümanlar tarafından, olimpiyatlara geldiğine, rüyalarda bir takım emir ve direktifler verdiğine inanılan peygamber algısının mütedeyyin olmayan kesimler üzerindeki etkisi de konunun çok önemli bir başka bölümü, bu konuda neler düşünüyorsunuz? Böyle bir dini kabul edememek aslında çok yadınrganacak bir durum olmamalı öyle değil mi?

İçinden geçtiğimiz bu zaman diliminde, bu ülke gerçekten de korkunç bir buhran yaşıyor. Şu anda kendi etini dişleyen bir idrak hastasına döndük. Biz bu hale nasıl geldik? Biz bu hale nasıl geldik sorusuna verilecek on tane, yirmi tane, otuz tane cevap çıkabilir. Ama inanın bu cevapların ilk üçüne girebilecek bir tanesi; 'çarpık peygamber tasavvurumuz yüzünden geldik'tir. Düşünün, öyle bir peygamber algısı var ki piyasada, peygamber tweetleri ikiye katlıyor, peygamber konsere geliyor, stada geliyor. Peygamberle biri görüşüyor -tabi o kamyonu binip işinleme, o ayrı bir mesele- peygamberle görüşüyor, sürekli görüyor. Yani bu konu iki soruyla çöker. Sahabe birbiriyle savaştı. Bir tarafın komutanı, peygamberin damadı, canı, ciğeri hazreti Ali'ydi. Bir tarafın komutanı da peygamberin eşi, canı, ciğeri, sevgilisi, hazreti Aişe'ydi. On bin kişi gitti. Bunlar görüşemiyorlar, bizimkisi bin dört yüz sene sonra gidip görüşüyor. Yani çok ilginçtir!

Düşünebiliyor musunuz, şöyle bir mizansen; önce hazırlanıyor ortam. Ağabeyler, ablalar, gençleri uzun süre hazırlıyorlar. Sonra bir gece veya gündüz, neyse artık, mizansene göre bir gün, kilidinin dili içinde olmayan, hafifçe kapalı olan bir kapı yavaşça açılıyor. 'O geldi, o geldi' diye evin ağabeyi, ablası bağırmağa başlıyor. Oradaki gençler çıldırmış gibi 'o geldi, o geldi' diye başlıyorlar koro halinde salavat getirmeye. İşte içlerinden bir tanesi çırpınıyor, bir tanesi ağlıyor, bir tanesi saçınıbaşını yoluyor, bir tanesi yüzünü saklıyor; 'gelmesin, gelmesin bu günahlarla ona bakmam' falan, tam bir mizansen. Ve bu artık gelenek haline getirilmiş. Bir

çocuk dörtbeş yıl o evde kaldı mı bu mizansenden geçiriliyor. Bundan geçtikten sonra da artık bir daha iflah olmuyor. Mesela o deyin ki hukuk fakültesinde okuyan biri; hâkim olacak, savcı olacak. O deyin ki siyasalda okuyan biri; milletvekili olacak veya bir vali olacak, kaymakam olacak. O deyin ki polis okulunda okuyan biri; emniyet müdürü olacak, komiser olacak, polis olacak. Şimdi buna, oralara geldikten sonra kim laf anlatır?

İçinde bulunduğumuz durumu anlamak için bu çok tipik bir örnektir aslında. Ve geldiğimiz noktada biz aslında peygamberi, sevgili Nebî'yi, her türlü istismar etmiş ama semerelendirememiş bir ümmet konumundayız. Yani meyvesinden istifade edilememiş ama her türlü de istismar etmişiz. Bu konumdayız. Sevgili Efendimize, mümkün olsaydı da sorsaydık; 'bize nasıl bakıyorsunuz?' diye. Benim gönlüm öyle söylüyor ki derin bir kırgınlık, derin bir hayal kırıklığı ile bakıyor olurdu. Yani 'kullanıp atmadığınız hiçbir şey kalmadı, en çok kullanıp attığınızı da benim!' diyeceği gibi bir his var içimde.

-Hocam, hemen burada sözü önerilerinize getirelim. Bir bu istismarın içerisinde bulunmuş olan veya hali hazırda bulunan kardeşlerimiz var, bir de bu istismarı uzaktan seyredip 'böyle bir din olamaz' diye haklı olarak dinden uzak duran, dinden soğuyan bir kesim var. Bu her iki kesime de önerilerinizle bitirelim.

İçerideki kardeşlerimize bir çağrıda bulunmak istiyorum; Allah rızası için bunu yapmayalım. Bunun hiç kimseye bir faydası yok. Tezgahında peygamber satan, sadece ve sadece satıcı olmuş olur, dinci olmuş olur ama ehl-i din olmaz. Dincilik başka şey, ehl-i din olmak başka şey. İman satmak başka şey, ehl-i iman olmak başka şey. Kur'ân satmak başka şey, ehl-i Kur'ân olmak başka şey. Dolayısıyla peygamberi satmayıp, peygamberi önümüzde bir model olarak yaşatırsak, inanın Allah Rasûlü yaşadığı çağı nasıl dönüştürdüyse, bugün de Müslümanlar Kur'ân ile öyle dönüştürür. Zira peygamberin hocası Kur'ân idi. Peygamber öldü fakat Kur'ân yaşıyor, peygamberimizin hocası ölmedi. Peygamber öldü, ahlâkı ölmedi, onun ahlâkı Kur'ân idi. O zaman Kur'ân'a hürmet eden, peygambere hürmet etmiş olur. Kur'ân'a hürmet etmeyen, peygambere hakaret etmiş olur. En güzel siyer Kur'ân'dır, siyer-i nebî. Onun için bu anlamda peygamberin yaşayan ahlâkına sahip çıkalım; o Kur'ân'dır. İçeridekilere bu. Dışarıdakilere ise, uydurulan din piresine kızıp da indirilen din yorganını yakmayın. Gelin, size takdim edilen dinin tek olmadığını,

birinin çakma olduğunu öğrenin, çakmasına bakıp da uzak durmayın. Çakmasına bakıp da uzak durursanız, gerçekten çok büyük bir mahrumiyet yaşarsınız. Oysaki bu dinin hakikisi, **“insanlığın en şerlisi aklını kullanmayanlardır”** diyen Kur’ân’ın dinidir. İslâm’ın hakikisi, **“Allah aklını kullanmayanları pislîğe mahkum eder”**, diyen Kur’ân’ın takdim ettiği dindir. Siz de bunu istemiyor musunuz? Yani dışarıda kalanlara söylüyorum! Kendini dışarıda hissedenlere! Siz de bunu istemiyor musunuz?

Onun için şöyle bir peygamber sevilmez mi: ‘Dikkat edin aranızda geçmişî ve geleceği bilen biri bulunuyor’ diyen kişiye, ‘ağzını topla, vallahi ben yarın bana bile ne yapılacağını bilmem’, diyen bir peygamber... Şöyle bir peygamber sevilmez mi; ‘Ey varlığın en hayırlısı’ diye seslenen kişiye ‘Ne dediğinin farkında mısın, o dediğin İbrahim’di’ diyen bir peygamber... Şöyle bir peygamber sevilmez mi; ‘Bak ya, güneş tutulması yaşandı. Peygamberin oğlu öldü diye güneş bile tutuldu’ şeklinde konuşulduğunu duyunca minbere çıkıp; ‘İnsanlar, ne dediğinizin farkında mısınız? Allah bir yarasını bir kul için bozmaz’ diyen bir peygamber. Böyle bir peygamber sevilmez mi?

-Hocam, Allah razı olsun. Çok teşekkür ederiz. İnşallah tekrar görüşmek üzere.

Bereketli olsun. Rabbim tesirini halk etsin, ben de sizi tebrik ediyorum.

Notlar

1. Âl-i İmran 3/31.
2. İsrâ 17/95.
3. Fatiha 1/5.
4. Fâtır 35/5; Lokman 31/33.

